

- 5) Czy ww. rozporządzenie UE należy interpretować w ten sposób, że zezwala ono na przyjęcie krajowego przepisu prawa, który uzależnia wypłatę pomocy *de minimis* od wymogu niezgodnego z [prawem unijnym]? Czy pomoc przewidziana w prawie Unii musi być odpowiednia również w praktyce, aby zachęcać do prowadzenia działalności pszczelarskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1366 z dnia 11 maja 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do pomocy w sektorze pszczelarskim (Dz.U. 2015, L 211, s. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-41/17, Lotte Co. Ltd przeciwko Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO), wniesione w dniu 18 września 2018 r. przez Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH

(Sprawa C-580/18 P)

(2019/C 25/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH (przedstawiciel: Dr. A. Jaeger-Lenz, Rechtsanwältin, C. Elkemann, Rechtsanwältin, Dr. A. Lambrecht, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Lotte Co. Ltd, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sadu (dziewiąta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (T-41/17) i oddalenie skargi na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 28 października 2016 r. (sprawa R 050/016–5);
- posiłkowo po uchyleniu wyroku Sądu przekazanie mu sprawy celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie skarżącej (Lotte Co. Ltd) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

1. Sąd błędnie skorzystał z przysługującej mu na podstawie art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ kompetencji o charakterze reformatoryjnym, mimo że Izba Odwoławcza nie dokonała wystarczających ustaleń o charakterze faktycznym w odniesieniu do częstości i trwałości używania znaku. Było to niekorzystne dla interesów wnoszącej odwołanie, ponieważ ustalenia Sądu nie były wystarczające i nie uwzględniały istotnych dowodów. Gdyby odpowiednie ustalenia zostały dokonane już przez Izbę Odwoławczą, skarżąca mogłaby je podważyć we wniesionej do Sądu skardze.
2. Sąd oparł swoją ocenę „rzeczywistego używania” w rozumieniu art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 w znacznej mierze na fakcie, że obroty dowiedzione za pomocą faktur są zbyt niskie w porównaniu z obrotami wynikającymi z oświadczenia złożonego pod przysięgą. Sąd powinien jednak stwierdzić przynajmniej obiektywnie reprezentacyjne dla danej branży możliwości produkcyjne i dystrybucyjne. Z punktu widzenia zakresu używania rzeczywiste subiektywne warunki poszczególnych przedsiębiorstw nie powinny odgrywać żadnej roli. Dodatkowo używanie znaku towarowego należy uznać za rzeczywiste, nawet jeżeli nie jest istotne pod względem ilościowym; nie istnieją konkretnie określone progi minimalne. Nie należy przeprowadzać oceny strategii handlowej i komercyjnego sukcesu danego towaru. Istotne jest jedynie to, czy dochodzi do czysto symbolicznego używania.
3. Sąd dokonał także błędnej pod względem prawnym wykładni kryterium „rzeczywistego używania” zgodnie z art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ oparł się, dokonując uproszczenia, na wielkości całego rynku, z pominięciem charakterystycznych dla danej branży zdolności produkcyjnych i dystrybucyjnych oraz stopnia dywersyfikacji przedsiębiorstwa na konkretnym rynku.

4. Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne dotyczące rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego, ponieważ pominął zawarte w oświadczeniu złożonym pod przysięgą decydujące informacje dotyczące trwałości w czasie używania tego znaku.
5. Okoliczność, że Sąd przy dokonywaniu oceny używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku oparł się na subiektywnych okolicznościach dotyczących licencjobiorcy wnoszącej odwołanie, a w szczególności na rozmiarze działalności oraz zdolności produkcyjnej i dystrybucyjnej tego licencjobiorcy, narusza ogólną zasadę równego traktowania.
6. Naruszenie ogólnej zasady równego traktowania wynika także z tego, że Sąd odbiegł od wcześniejszych wyroków Sądu i Trybunału, w których Sąd i Trybunał uznały istnienie rzeczywistego używania w podobnych przypadkach.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di L'Aquila
(Włochy) w dniu 1 października 2018 r. – Gabriele Di Girolamo / Ministero della Giustizia**

(Sprawa C-618/18)

(2019/C 25/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di L'Aquila

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gabriele Di Girolamo

Strona pozwana: Ministero della Giustizia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni ogólnych zasad obowiązującego prawa Unii, takich jak zasady: pierwszeństwa prawa Unii, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, równości stron postępowania, skutecznej ochrony sądowej, dostępu do niezależnego sądu i bardziej ogólnie rzetelnego procesu, o którym mowa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego odpowiedzialności państwa włoskiego za oczywiste naruszenie prawa wspólnotowego przez sąd ostatniej instancji, wyrażonego w wyrokach [z dnia 30 września 2003 r., Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513; z dnia 13 czerwca 2006 r., Traghetti del Mediterraneo, C-173/03, EU:C:2006:391; z dnia 24 listopada 2011 r., Komisja/Włochy, C-379/10, EU:C:2011:775], należy dokonywać w ten sposób, że przepisy te i wyżej wymienione orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości stoją na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie, w celu promowania siebie i swoich organów administracji publicznej, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, przepisów takich jak wprowadzone ustawą nr 18/2015 z deklarowanym zamiarem wykonania wspomnianych wyroków Trybunału Sprawiedliwości, lecz w zasadniczym celu udaremnienia ich skutków oraz uwarunkowania krajowego orzecznictwa, które w nowym brzmieniu art. 2 ust. 3 i 3-bis legge, n.117, sulla responsabilità civile dei magistrati (ustawy nr 117 z dnia 13 kwietnia 1988 r. o odpowiedzialności cywilnej sędziów) wprowadza pojęcie odpowiedzialności za winę umyślną lub poważne uchybienie „w przypadku oczywistego naruszenia przepisów ustawy oraz prawa Unii Europejskiej”? W rzeczywistości, ze względu na wspomniane przepisy krajowe sąd odsyłający musi dokonać wyboru w związku z odpowiedzialnością cywilną i dyscyplinarną państwa członkowskiego w sprawach, w których stroną jest organ administracji publicznej, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie. Wybór ten polega na tym, czy naruszyć przepisy krajowe poprzez odstąpienie od ich stosowania i zastosowanie prawa Unii Europejskiej, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości, czy też, przeciwnie, naruszyć prawo Unii Europejskiej poprzez zastosowanie przepisów krajowych stojących na przeszkodzie uznaniu skutecznej ochrony oraz sprzecznych z art. 1 ust. 3 i 7 dyrektywy 2003/88, z klauzulami 2 i 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony przyjętego w dyrektywie 1999/70 oraz z art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z wykładnią orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wyrażoną w wyrokach [z dnia 1 marca 2012 r., O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110; z dnia 29 listopada 2017 r., King, C-214/16, EU:C:2017:914];